

Kijk eens wat ik kan!

Ik ga vandaag alléén naar bed.

Dat kan ik.

Ik ben groot.

*Ik trek mijn broek en sokken uit,
mijn trui,*

zo.

Ik ben bloot.

Pyjama aan.

Mijn tanden poetsen,

snel naar het toilet.

Nog even handen wassen

en dan rennen naar mijn bed.

*Hoep! Ik lig erin!
Het is gelukt, zoals je ziet.*

*Alleen...
mezelf een kusje geven?
Nee.
Dat kan ik niet.*

Kappertje spelen

‘Mam, wat heb je mooie haren!’ riep Saskia toen ze haar moeder met de fiets de tuin in zag komen. Ze holde op haar af en Jeroen rende achter haar aan. Hij bekeek zijn moeders hoofd van alle kanten. ‘Je haar zit heel anders.’

‘Veel korter,’ zei Saskia.

Jeroen begon te lachen. ‘Ja, net een jongenskoppie.’

Mama moest er ook om lachen. Ze duwde een haarlok recht en zei: ‘Ik ben net naar de kapper geweest.’

‘Ik vind het heel mooi,’ zei Jeroen. ‘Je bent net een andere moeder.’

Mama zette haar fiets in het schuurtje en zei: ‘Ik hoop dat papa het ook mooi zal vinden.’

De tweeling liep met haar mee het huis in. Saskia kreeg opeens een idee. ‘Mam, mogen wij ook mooie haren?’

‘Ja!’ riep Jeroen. ‘Gaan we ook naar de kapper?’ De kapper was een leuke man die altijd na het knippen snoepjes gaf.

‘Jullie haar is inderdaad veel te lang,’ zei mama. ‘Maar vandaag heb ik geen tijd.’

Dat doen we een ander keertje.’

‘Nou, hoor,’ zei Saskia teleurgesteld.

Jeroen trok aan haar arm. ‘Kom mee, Sas, ik weet iets leuks.’

‘Wat dan?’

‘Ga maar mee. Ik vertel het je boven.’

Saskia liep gauw achter Jeroen aan de

trap op. Zodra ze in hun kamertje waren, deed Jeroen heel geheimzinnig de deur achter zich dicht.

‘Wat gaan we nou doe-hoen?’ vroeg Saskia.

Jeroen lachte triomfantelijk. ‘Kappertje spelen! Mama zei toch dat ons haar te lang is? Ik ben de kapper en dan ben jij een deftige mevrouw die zich bij mij komt laten knippen.’

‘Maar ik wil ook kapper zijn,’ zei Saskia.

‘Goed,’ zei Jeroen. ‘Maar ik eerst en dan jij. Want ik heb het bedacht.’

Daar kon Saskia niets tegen inbrengen.

Jeroen holde weg. Uit mama’s naaidoos pakte hij de schaar. Hij haalde een kam en een spiegel uit de slaapkamer van zijn ouders en in de linnenkast vond hij een lakentje van Bartje. Met al deze spullen kwam hij even later in hun eigen kamer terug. De kapperszaak was klaar, ze konden beginnen.

Saskia deed net of ze de kapsalon binnenstapte.

‘Dag, kapper,’ zei ze tegen Jeroen. ‘Wilt u mijn haar knippen? En doet u het maar heel kort.’

Kapper Jeroen knikte en schoof een krukje naar voren. ‘Ja, mevrouw. Gaat u hier maar zitten. Ik zal het lekker kort maken.’

Toen Saskia zat, bond Jeroen het lakentje

om haar nek en pakte de grote schaar. Knits-knits... knits-knits. Daar vielen de eerste haren al op de grond. Knits-knits... knits-knits. Kapper Jeroen zette zonder aarzelen de schaar in Saskia's lange haren, waar mama nou juist zo trots op was. Knits-knits... Hij bleef maar knippen. Saskia's haar viel met grote plukken naar beneden. Het werd korter en korter. Die domme Jeroen merkte helemaal niet hoe kaal Saskia's hoofd werd. Knits-knits... Weer een lok en nog een pluk. Hij ging net zo lang door tot er bijna niets meer te knippen viel. 'Zo, mevrouw! U bent klaar,' zei kapper Jeroen tevreden. Hij deed het lakentje af en Saskia stond op. 'O...!' Geschrokken sloeg Jeroen een hand voor zijn mond. Wat zag Saskia er raar uit. Haar hoofd was bijna zo kaal als het ronde babyhoofdje van Bartje! Saskia, die niet had gezien hoe Jeroen keek, vroeg nieuwsgierig: 'Is het mooi geworden? Ik ga even in de spiegel kijken.' Jeroen hield haar tegen. Misschien zou

Saskia boos worden of gaan huilen als ze zag dat ze zo verschrikkelijk kaal was. 'Knip mij maar eerst,' mompelde hij en hij duwde haar de schaar in handen. 'Dan gaan we daarna samen in de spiegel kijken.'

'Goed,' zei Saskia, die het leuk vond dat zij nu kapper mocht zijn.

Jeroen ging op het krukje zitten en liet zich het lakentje voorbinden. Met een zucht zei hij: 'Kapper, doet u het maar flink kort.' Want eerlijk is eerlijk...

Saskia ging met veel plezier aan het werk. Knits-knits-knits. Nu vlogen Jeroens blonde haren alle kanten op. Saskia vond het prachtig. Knits-knits-knits! Ze knipte zo enthousiast dat er bijna geen haartje meer overbleef.

'Au!' gilte Jeroen ineens.

'Wat is er, meneer?' vroeg kapper Saskia beleefd.

'Sufferd! Je knipte in mijn vel! Dat doet hartstikke veel pijn.'

'Je zegt geen sufferd tegen een kapper.'

'Wel als hij je pijn doet.' Jeroen wreef over zijn hoofd. Hij had allang geen zin meer in kappertje spelen.

'Klaar!' riep Saskia blij. Ze trok het lakentje weg en keek naar Jeroen. Toen sloeg Saskia haar hand voor haar mond. Wat zag die Jeroen eruit! Het leek wel of de muizen zijn hoofd hadden kaalgeknabbeld.

Opeens begon Saskia te lachen. 'O, Jeroene. Je lijkt wel een kale kip.'

‘Kijk naar jezelf,’ bromde Jeroen. Hij wreef over zijn geknipte hoofd en het pijnlijke plekje. Net op dat moment ging de deur open en kwam mama binnen. Ze bleef meteen stokstijf staan.

‘Ooo... Ooo, jongens! Ooo... Wat hebben jullie gedaan. O, wat erg. Wat verschrikkelijk!’

Saskia en Jeroen keken met een sip gezicht naar de grond.

‘We hebben kappertje gespeeld,’ zei Jeroen met een klein stemmetje. En nogal overbodig voegde Saskia eraan toe: ‘We hebben elkaar geknipt.’

‘O, Sas, je mooie haren,’ jammerde mama. ‘Wat zien jullie eruit!’

Toen pas liep Saskia naar de spiegel. Haar mond viel open van schrik. ‘Stommerd!’ riep ze tegen Jeroen. ‘Kijk nou eens wat je hebt gedaan.’

‘Moet jij zeggen,’ bromde Jeroen, terwijl hij aan zijn hoofd voelde.

Met een zucht besliste mama dat de tweeling zo niet kon blijven rondlopen. ‘Ik breng Bartje even naar de burens en dan gaan we vanmiddag toch maar naar de kapper.’

Mama zette Saskia en Jeroen een wollen muts op en ging zo met ze naar de kapsalon. Toen ze daar de mutsen af deed, klapte de kapper bijna dubbel van het lachen.

‘Hihi, haha. Daar kan ik niet tegenop. U moet ze naar het circus sturen. Haha, kijk ze daar toch staan: het is net een lachnummer van de televisie.’

‘Kunt u ze een beetje opknappen?’ vroeg mama, die het nog altijd niet leuk vond. De kapper veegde de tranen uit zijn ogen en schudde toen zijn hoofd. ‘De enige manier om die koppies weer in orde te krijgen, is ze helemaal kaal te scheren.’ ‘Echt helemaal?’ vroeg mama.

‘Jawel, mevrouw. Alleen dan zal het haar weer mooi groeien.’

Om de beurt moesten Saskia en Jeroen op de hoge kappersstoel zitten. De kapper had nog steeds pret voor tien, maar de tweeling kon er niet om lachen.

Bedremmeld stonden ze even later met hun paasei-koppies naast elkaar.

De kapper proestte het weer uit. ‘Kom op, jongens, kijk niet zo treurig. Jullie hoeven in geen weken je haar te borstelen. Kammen hoeft ook niet, want het kan toch niet in de war raken. Vooruit, lach maar eens tegen jezelf in de spiegel. Dan zal ik kijken of ik nog ergens een snoepje heb!’

Saskia en Jeroen keken in de spiegel;

eerst naar zichzelf en toen naar elkaar. Ze begrepen wel waarom de kapper zo moest lachen. Dat stelletje witte, kale eihooften was ook werkelijk geen gezicht. ‘Hihi,’ grinnikte Jeroen, terwijl hij naar Saskia wees. ‘Jouw hoofd lijkt wel een blote bil!’

‘Moet jij zeggen.’ Saskia proestte het nu ook uit. ‘Jij lijkt precies op een... op een...’ Ze kon zo gauw niet verzinnen waar Jeroen op leek. Hoe langer ze naar hem keek, hoe gekker hij eruitzag. Toen nam mama hen mee naar huis. De tweeling heeft drie weken lang met een muts op gelopen, zelfs toen de zon scheen en het heel warm was. Maar ja: eigen schuld, dikke bult.

De eerste zwemles

De kleedruimte is propvol vaders en moeders en kinderen. Tegen de muren staan banken en daarboven hangen haken waaraan de kinderen hun kleren kunnen ophangen.

‘Mij hoef je niet te helpen!’ roept Iris als ze mama ziet. ‘Ik kan me wel zelf uitkleden.’

In één beweging trekt ze haar jack, haar trui en haar hemd over haar hoofd heen. Lachend smijt ze het hele pakket op de bank en schopt ze haar schoenen uit.

Naast Iris staat een meisje dat haar hemdje en broekje keurig op een stapeltje legt. Haar jas en rok hangt ze netjes op een hanger en haar sokjes stopt ze in haar schoenen.

‘Ben je al klaar?’ roept Michiel verschrikt naar Iris, die al bezig is haar badpak aan te trekken.

Van schrik geeft hij zo’n harde ruk aan zijn veter dat die in plaats van los in de knoop schiet.

‘Rotschoen!’ roept Michiel boos.

‘Wacht maar,’ zegt Wouter. ‘Krachtpatser Wouter komt er al aan.’ Hij pakt Michiels schoen. Hij rukt en rukt en... de schoen schiet los en Wouter kukelt met schoen en al achterover.

Triomfantelijk laat hij zijn spierballen zien.

De moeder van Wouter schudt het hoofd. ‘Meneer de krachtpatser,’ zegt ze, ‘zou u zich niet eens gaan uitkleden? Zo meteen komt de badmeester en dan bent u nog niet klaar.’

Wouter springt op de bank. Vliegensvlug maakt hij zijn broek los en dan roept hij: ‘Opgelet allemaal! Hier komt de rode-

apenbillenshow! Ik heb rode apenbillen!’ Hij telt tot drie en dan trekt hij zijn broek naar beneden. Er komt een knalrode zwembroek tevoorschijn. Iedereen begint te lachen.

Als alle kinderen zijn uitgekleeft komt de badmeester binnen. Hij vertelt dat iedereen eerst onder de douche moet voordat ie in het zwembad mag. En dat de vaders en moeders boven kunnen kijken. Meteen begint een klein meisje te huilen. ‘Ikke... ik... ik wil niet dat je weggaat...’ snikt ze. Ze houdt haar moeder bij een punt van haar jurk vast.

‘Stil maar,’ zegt de badmeester. ‘Jij bent ook nog wel een kleintje. Voor één keertje mag jouw moeder beneden op de bank zitten. Maar,’ zegt hij tegen de mevrouw, ‘schoenen en sokken uit!’

‘Dat wil ik ook!’ roept een jongetje half huilend. ‘Jij moet ook op de bank zitten, papa!’

‘Goed dan,’ zegt de vader van het jongetje. En hij trekt zijn schoenen uit.

‘Ooo!’ roept Iris. ‘U hebt een gat in uw sok!’ Lachend wijst ze naar de grote teen van de meneer die uit de sok piept.

‘Hahaha...!’ lachen de kinderen.

De meneer wordt knalrood. De badmeester ziet het. Hij zet gauw de douches aan. En dan rennen de kinderen naar de douches.

Wat gek, Iris dacht dat zij de enigen in het zwembad waren. Maar dat is helemaal niet waar. Als ze de douche uitstapt, ziet ze opeens dat er nog veel meer kinderen in het zwembad zijn. Langs de zijkant van het diepe bad zwemmen kinderen achter elkaar op hun rug, terwijl een badjuffrouw met een haak in haar hand over de rand van het zwembad met hen meeloopt. En helemaal achter in het diepe bad zijn kinderen aan het duiken, onder water zwemmen en crawlen.

Iris staat zo ingespannen naar het duiken te kijken dat ze helemaal vergeet op haar eigen groepje te letten. Pas als Michiel haar roept, rent ze gauw naar het zwem-

mersbankje bij het ondiepe bad, waar de kinderen in een kringetje om de badmeester zitten.

‘Ik heet meester Kees,’ zegt de badmeester. ‘Ikke Iris!’ gilt Iris.

‘En ik Wouter en ik...’

Alle kinderen beginnen door elkaar hun naam te roepen. Meester Kees houdt zijn handen op zijn oren.

‘Als jullie allemaal door elkaar roepen, kan ik jullie niet verstaan,’ zegt hij. ‘Vertellen jullie nu eens om de beurt hoe jullie heten, dan schrijf ik jullie namen op.’ Hij haalt een schrift en een balpen tevoorschijn.

Een voor een noemen de kinderen hun naam: Paul, Sanne, Wouter, Michiel, Iris, Mieke, Bas, Marja, Pieter en Daan. En meester Kees schrijft alle namen op.

‘Dat durf ik ook!’ zegt Iris en ze wijst naar een kindje dat in het diepe springt. ‘En ik durf al onder water te zwemmen,’ zegt Wouter opschepperig. ‘Wel honderd meter of duizend!’

‘Dat kan nooit!’ schreeuwt Iris. ‘Dan ben je allang gestikt!’

‘Nee hoor,’ zegt Wouter, ‘met een duikerpak niet, want daar zit lucht in!’

‘Ik hoor het al,’ zegt meester Kees. ‘Jullie hebben er echt zin in.’

De kinderen willen al naar het water hollen. Maar meester Kees roept hen terug. ‘Eerst krijgen jullie allemaal een kurkje om. Dat helpt jullie bij het leren zwemmen.’

Hij pakt een kurkje en knoopt het om

Sannes middel, zodat iedereen kan zien hoe het kurkje om moet.

‘En dan ga ik jullie nu vertellen wat we gaan doen. Ik wil dat jullie geen kinderen zijn, maar reuzen. En dat jullie straks met heel grote reuzenstappen door het water lopen. Helemaal tot de overkant van het bad en dan weer terug.’

Wouter en Iris hollen luid loeiend het water in. Ze lijken wel twee brandweerauto’s in plaats van reuzen.

‘Zetten jullie die sirenes maar af,’ zegt meester Kees. ‘Reuzen houden niet van lawaai!’

Met heel grote stappen lopen de kinderen door het water. Wat een gek gevoel is dat! Het lijkt wel of ze door rul zand lopen, zo zwaar zijn hun benen. En af en toe vallen ze ook om.

Als de kinderen uit het water komen vraagt meester Kees: ‘Wie van jullie weet hoe een dolfijn doet?’

‘Ikke!’ roept Wouter. Hij duikt in het water, komt steeds boven en gaat dan weer onder. Met bange ogen ziet Michiel hoe Wouters hoofd onder water verdwijnt.

‘Goed zo, Wouter, kom er maar uit,’ zegt

meester Kees. 'Nu zijn jullie geen reuzen meer, maar dolfijnen. Elke keer als jullie boven water zijn, nemen jullie een hap lucht. En elke keer als jullie onder water zijn, blazen jullie de lucht uit, begrepen?' 'Ik wil geen dolfijn zijn,' zegt Michiel. 'Ik ben wel een hondje.'

En dat mag gelukkig ook van meester Kees.

'Nu hebben de dolfijnen honger en de hond ook. Ze willen een gele ring.' Meester Kees wijst op de bodem van het zwembad. Daar liggen gekleurde ringen. Die moeten de dolfijnen oppakken. Michiel doet zijn hoofd onder water, maar hij houdt zijn ogen dicht. Daardoor vist hij geen gele, maar een rode ring op. Gelukkig is hij niet de enige. Pieter heeft een groene ring en Sanne een blauwe. Maar als ze het opnieuw moeten doen, durven ze wel te kijken.

Na een tijdje komt Paul huilend uit het

water. 'Die dolfijn daar heeft me in mijn bil gebeten...' snikt hij. Hij wijst naar Wouter.

'Wouter, kom jij eens hier!' roept meester Kees.

En als Wouter voor hem staat, vraagt hij: 'Hoe kan dat nou, dolfijnen zijn heel lieve beesten. Die bijten niet in billen!' 'Ik was geen dolfijn, meester,' zegt Wouter. 'Ik was een heel gevaarlijke krokodil!'

'Pas maar op dat ik geen gevaarlijke krokodil word,' zegt meester Kees. 'En nu vort, het water in en niet meer bijten, hoor!' En hij geeft Wouter een tikje tegen zijn bil.

'Kom maar,' zegt meester Kees tegen Paul. Hij trekt zijn badjas uit en geeft Paul een hand.

'Wat gaan we doen, meester?' vraagt Iris, als meester Kees en Paul in het water komen.

‘Jan Huigen in de ton,’ zegt meester Kees. ‘Leuk!’ roepen de kinderen en ze maken een kring in het water, lopen rond en beginnen te zingen:

*Jan Huigen in de ton
met een hoepeltje erom
Jan Huigen... Jan Huigen...
en de ton die viel in duigen.*

‘Wat is dat nou?’ vraagt meester Kees. Verbaasd kijkt hij de kring rond. ‘Julie zingen zelf dat de ton in duigen valt, maar ik zie er niks van.’

‘Ik snap het al,’ zegt Iris. ‘Bij duigen moet je elkaar loslaten.’

En daar gaan ze weer: Jan Huigen in de ton... Nu laten ze elkaar aan het eind wel los en... alle kinderen duikelen achterover in het water.

Hoestend en proestend komen ze weer

naar boven. ‘Ik heb water in mijn neus! Ik in mijn oor...’ jammeren ze.

‘Nog een keer!’ roept Wouter. ‘Ik wil het nog een keer doen.’

Meester Kees kijkt op de klok die in het zwembad hangt. ‘Het is tijd,’ zegt hij, ‘jullie mogen nog even spelen.’

‘Spelen...?’ roept Iris verbaasd. ‘En we hebben al de hele tijd gespeeld. Ik heb nog geeneens in het diepe gezwommen!’ Ze rent naar het diepe bad en gaat op de rand staan. Zal ze erin springen? Ze durft het best. Ene... tweeë...

Ineens voelt ze de sterke armen van meester Kees om zich heen. Hij tilt haar op en zet haar met een zwiepzwaai in het ondiepe.

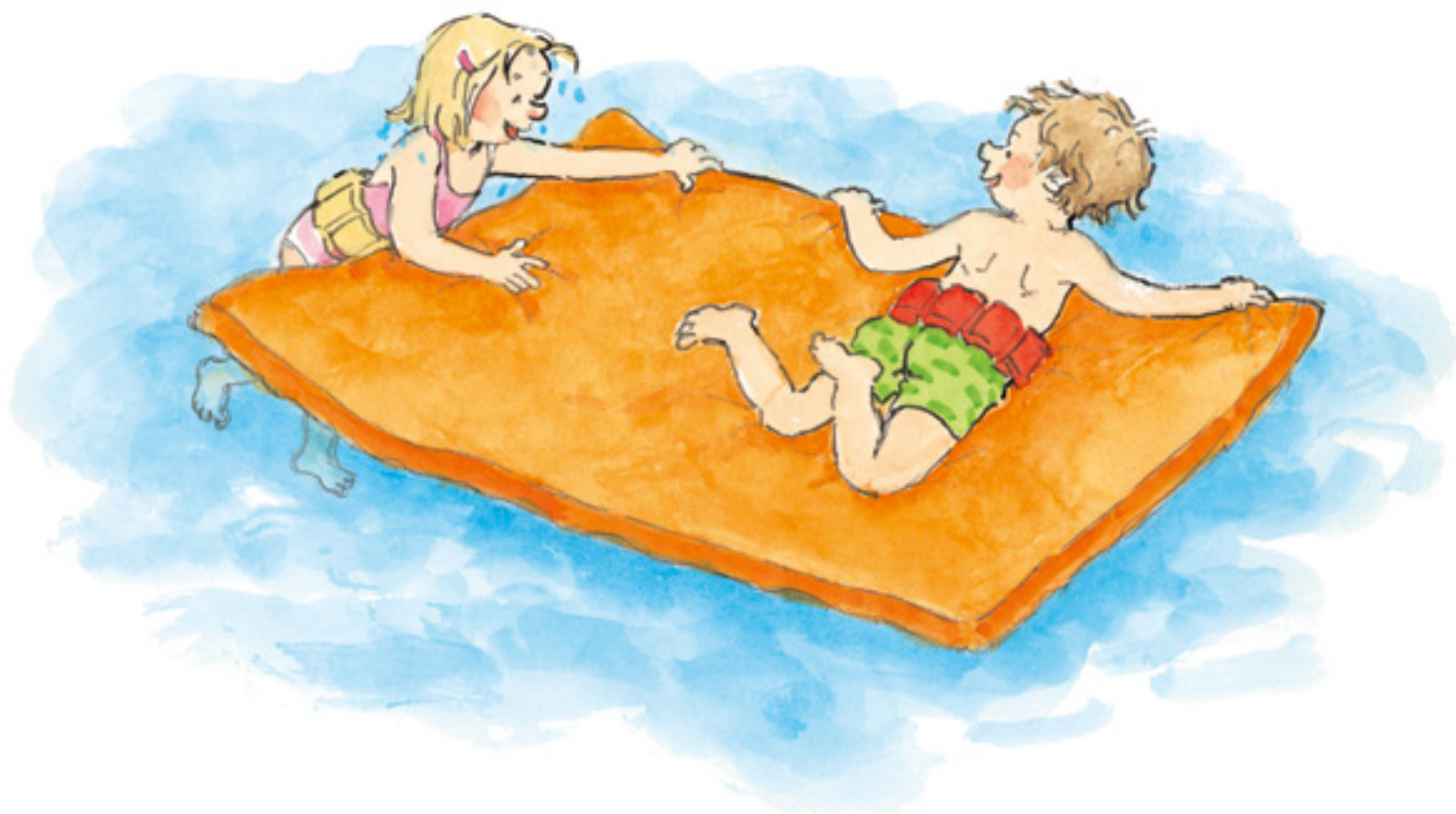
‘Hier blijven, jij!’ zegt hij streng.

‘Nou zeg...’ moppert Iris, ‘waarom mag ik nou niet in het diepe?’ Ze klimt uit het water en gaat met een boos gezicht

op de rand van het zwembad zitten. Totdat Wouter op een rubber vlot voorbij komt varen.

‘Iris, instappen!’ roept hij. ‘We gaan helemaal naar Engeland.’

‘Joepie!’ roept Iris en ze springt op het vlot en laat zich heerlijk door het ondiepe drijven.

Een vreemde vogel

'Wat een heerlijke dag voor een spelletje verstoppertje,' zegt Bever op een middag na de lunch. 'Wie doet er mee?'

'Ik!' brult Kikker.

'Ikke!' schreeuwt Eekhoorn.

'Ik doe mee,' zegt Mier.

'Ik heb ook wel zin in verstoppertje!' roept Eend.

'Ik ook,' mompelt Mol.

'En ik ook,' voegt Slak er als laatste aan toe.

Bever wrijft in zijn handen. 'Ik weet al een heel goed verstoppertje,' zegt hij.

'Wie is 'm?'

Mier steekt zijn arm omhoog. 'Ik ga wel als eerste zoeken. Jullie kunnen mij toch nooit vinden.'

Eend aait voorzichtig met zijn veer over

het kopje van zijn kleine vriend Mier. 'Jij bent zo klein, eigenlijk ben je altijd al een beetje verstopt.'

'Goed,' zegt Bever tegen Mier. 'Je telt tot twintig en dan kom je ons zoeken.'

'Wel hardop tellen, hè?' roept Eekhoorn nog achterom, terwijl hij al wegspringt. Mier leunt tegen de klauterboom en staat met zijn pootjes voor zijn ogen te tellen. '...zeventien, achttien, negentien, twintig! Ik kom!' roept hij. Mier doet zijn ogen open en kijkt om

zich heen. Iedereen is weg. Het is heel stil.

'Ola, hallo, aloha,' hoort Mier ineens roepen. Hij ziet zijn vrienden nog niet. Er ritselt niets in de struiken en er klotst niets in het water van de vijver.

'Hier, hierboven,' hoort Mier de schelle stem weer roepen. Hij draait zijn hoofd naar de lucht en ziet een prachtig gekleurde vogel.

'O, hallo. Wie ben jij?' vraagt Mier.

'Ik ben Papegaai,' antwoordt de vogel, die

